దాన్ని గురువు అసాంతం చదివి చెప్పాడు.

"ఇదేం ప్రవచనం? దీంట్లో అసలు ఆధ్యాత్మికతే లేదు."

"రామాయణంలోని దండకారణ్యంలో రామ లక్ష్మణులు చూసిన వసంత కాల దృశ్య వర్ణన గురించి కదా నేను చెప్పేది. రామాయణంలో ఆధ్యాత్మికత లేదంటారా?" ప్రశ్నించాడు శిష్యుడు.

"భారత దేశంలోని ప్రతీ గ్రామం నించి, ప్రతీ ఊరు నించీ, ప్రతీ జిల్లా నించీ దేశ రాజధాని అయిన ఢిల్లీకి వెళ్ళే ఓ రోడ్డు తప్పని సరిగ్గా ఎలా ఉంటుందో, అలాగే ప్రతీ ప్రవచనం ఆధ్యాత్మికత వైపు తీసుకువెళ్ళే విధంగా ఉండాలి. మనిషి తన నడతని మార్చుకునేలా చేసేలా, తద్వారా మనసులోని మాలిన్యాలు కొన్నయినా పోయేలా ఏ ప్రవచనం అయినా ఉండాలి. సూక్ష్మంగా ఆధ్యాత్మికత అంటే, మనిషి తన దుష్ప్రవర్తనని తగ్గించుకుని, సత్ప్రవర్తనని పెంపొందించుకునేలా చేయడమే. అలా చెప్పకుండా ఊరికే రామాయణ, మహా భారత కథలు చెప్పడం, వినడం వల్ల ఏం ప్రయోజనం ఉండదు." వివరించాడు గురువు.

191. గురువు

ఓ గృహస్థు అనుకోకుండా తీర్థయాత్రలకి వెళ్ళాడు. సంవత్సరం తర్వాత తిరిగి ఇంటికి వచ్చాడు అతను. వెళ్ళిన మనిషి వేరు. తిరిగి వచ్చిన మనిషి వేరు అన్నంతగా అతను మారిపోయాడు. పూర్వం లేని వైరాగ్యం అతన్ని కమ్ముకోవడం అతని భార్య గమనించింది. పూర్వం తన మీద చూపించినంత అనురాగం అతనికి ఇప్పుడు లేదని గ్రహించింది.

ఓ రోజు అతను భోజనానికి కూర్చున్నాక భార్య వడ్డించింది. అతను ముందు పప్పు, తర్వాత కూర, ఆ తర్వాత పచ్చడి, చివరగా పులుసులని అన్నంలో కలుపుకుని రుచి చూసి వాటిని తినకుండా పక్కకి తోసేసాడు.

"ఎందుకిలా చేసారు?" అడిగింది భార్య.

"అన్నిట్లోనూ ఉప్పో, చింతపండో, కారమో ఎక్కువయ్యాయి." జవాబు చెప్పాడు అతను.

"కావాలనే నేను ఇవాళ ఇలాంటి వంట చేసాను. మీకు భార్యగా ఉన్నది ఒక్క నేనే కాదు. మీ చెవి, నాలిక, ముక్కు, చర్మం, కళ్ళు కూడా మీ భార్యలే. వాటి మీద మీకు గల అనురాగాన్ని కూడా మీరు నియంత్రించగలిగితే ఆధ్యాత్మికంగా మీ ప్రయాణం వేగవంతం అవుతుందని తెలియచెప్పాలని ఇలా వండాను."

ఆమె ఆ ఆకు తీసేసి ఎప్పటిలా వండిన భోజనాన్ని వడ్డించిన ఆకుని తెచ్చి ఆయన ముందు పెట్టింది.

అతను వెంటనే లేచి భార్య తీసేసిన ఆకుని కుప్పతొట్టి లోంచి తెచ్చుకుని తన ముందు ఉంచుకుని నిశ్శబ్దంగా తిన్నాడు.

192. ఉన్నది ఒక్కటే

తీర్థ యాత్రలు చేస్తూ ఓ చిన్న ఊరికి వచ్చిన ఓ సన్యాసి ఓ పిట్టగోడ మీద కూర్చుని తత్వాలు పాడుకుంటూంటే, ఇద్దరు పోకిరి వాళ్ళు అతని మీదకి రాళ్ళని విసిరారు. ఒకటి అతని నుదుటికి తగిలి గాయం అయింది.

మర్నాడు ఆ సన్యాసి ఆ ఊరునించి వెళుతూ దారిలో ఎదురుపడ్డ ఆ పోకిరి వాళ్ళకి గ్రామస్థులు తనకిచ్చిన ఉప్పు శెనగలని తలాకాస్త పెట్టాడు.

"ఇదేమిటి? నిన్న నిన్ను మేం రాళ్ళతో కొట్టినా మళ్ళీ మాకు ఎందుకు ఇవి ఇస్తున్నావు?" అడిగారు వాళ్ళు ఆశ్చర్యంగా.

"ఎందుకంటే నాలో ఏం ఉందో మీ ఇద్దరిలో కూడా ఉన్నది అదే అని నాకు తెలుసు కాబట్టి. మనందరిలో ఉన్నది అదే అని తెలిస్తే అప్పుడు మీరు ఎవరి మీదా రాళ్ళని రువ్వలేరు." చెప్పాడు ఆ సన్యాసి.